

DÉMON ZE SÍDLIŠTĚ

Host

Iva Hadj
Moussa

Brno
2021

DÉMON ZE SÍDLIŠTĚ

**Iva Hadj
Moussa**

© Iva Hadj Moussa, 2021
© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-0766-5 (PDF)
ISBN 978-80-275-0767-2 (ePUB)
ISBN 978-80-275-0768-9 (MobiPocket)

VĚNOVÁNO ŽIVÝM
A MRTVÝM

NIKDY NEVIŠ, CO UYVOLÁŠ

SORAT

V poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Klokotech je zima jako v márnici. Což není zase tak úplně blbý přirovnání vzhledem k tomu, že nějaký prastarý pozůstatek svatejch jsou nejspíš vystavený ve skleněnejch rakvích v podzemí, protože lidi, který měli údajně blíž Bohu, nepatří pod obyčejnou zem jako my prachbídny smrtelníci.

„Netvař se jak na pohřbu,“ drbne do mě otec loktem a já vyloudím ten nejpřitroublejší úsměv, jakýho jsem schopen. Otec obrátí oči v sloup, ale už mě nechá bejt.

Zatímco se usmívám od ucha k uchu jako debil, myslím na hnědý, flekatý a nechutný kosti prolezlý červama. Lidský tělo je úplnej humus, za života i po smrti, plnej odpornejch cév a strašidelnejch tekutin. Stačí málo a celý se rozsype. Lidská lebka je jen o něco tvrdší než šlupka od melounu.

Docela bych si ale jednu lidskou lebku vypůjčil, mohli bysme ji s klukama vyfotit na obal naší desky, která se bude jmenovat *Life is Waiting for Death*; shodli jsme se na tom, že je to celkem životaschopnej název.

Ale těžko říct, jestli si z kostela můžete jen tak odnést cizí lebku. Spíš ne. Otázka je, jestli si *vůbec* lze odněkud odnést něčí lebku. Naštěstí mám tajnej plán a ten se jmenuje náš biologickej kabinet na gymplu, kde se mezi šutrama a vycpanejma sovama na všechny zubí sympatickej kostlivec, kterýmu ve škole nikdo neřekne jinak než Franta. Franta je samozřejmě z umělý hmoty, ale na černobílý fotce to nebude vidět. Samozřejmě mu pak lebku zase přišroubuju, aby se Vokounová nezcvokla.

Otec do mě znovu drbne loktem.

Aha, mám vstát z kostelní lavice. Mechanismus kostelního tělocviků, kdy se má stát a kdy sedět, jsem nikdy nepochopil. Podle mě to kněžstvo stejně určuje svévolí, jak se jim zamane.

Dneska se vdává moje ségra. Je jí dvacet dva, o šest let víc než mně. A je zbouchnutá.

Všechny ty babičky, tetky a sestřenice tady dělaj, že se nic neděje a že Aleš, otec toho nenarozenýho mimina, je celkem normální chlápek a že by si ho vzala i tak. Což je úplná krávovina, protože žádná ženská by si nikdy dobrovolně nevzala takovýho vožralu, blba a děvkaře, jako je Aleš.

„Tobě to ale sluší, Šimůnku,“ šeptá jedna z tet (odkud se všechny ty tety na svatbách berou?) v květovanejch šatech. Má udělaný vlasy a voní jako sklad drogerie. „Taky už by ses mohl pomalu ženit,“ zubí se a dlaní si načechrá fialovej přeliv.

Uctivě se na tetu zašklebím, ale v duchu si řeknu: To určitě.

V každém případě ale musím uznat, že to dneska ségře mega sluší. Má vypůjčený šaty a vypadá jako princezna — princezna v sedmém měsíci. No jo, nevěsty holt musej bejt co nejkrásnější, aby to ženichovi vzalo dech a nevzal roha. Kněz v pozlacený vestě cosi krákorá. Přijde mi, že má polskej přízvuk, ale možná má jen vadu řeči. Snaží se bejt místama i vtipnej, aby si všichni mysleli, že je běžnej člověk z ulice jako oni a že náboženství není bullshit, ale normální věc a že náboženský lidi maj rádi legraci jako normální lidi. Povídá o lásce a o tom, že lidi maj přinášet oběti a mít se vším na světě trpělivost. Trpělivost! Ta mi právě dochází, protože kněz žvaní moc dlouho a já si před obřadem nestihl skočit na malou.

Fakt bych nerad, abych se ségře na svatbě pochcal.

Všichni se tvářejí posvátně, včetně andělů a svatejch na oltáři, ale mně je jasný, že Aleš během farářova kázání čumí na kozy jedný z družiček. Ona je má teda opravdu hodně slušný, v těch svejch šatech s mega volánama, a bílý jako porcelán. Je to Magda, ségřina nejlepší kámoška. Klopí rádoby cudně oči s nalepenějma řasama, ale moc dobře ví, že se jí všichni přítomní dívaj na dudy. Je to naprosto nevhodný — a to říkám jako někdo, kdo společenskějma konvencema absolutně pohrdá.

Když vycházíme z kostela, slunce pozdního srpna nás praští jako kladivo.

Všichni jsou propocení, ale radujou se, výskaj a hážou kytkama, jako kdyby právě skončila třetí světová válka. Vodka teče proudem, i zelená.

Nějaká babka se směje tak, že jí málem vyletí protéza. Otec poletuje kolem a nalejvá panáky. Už je pěkně rudej. Pro tuto slavnostní příležitost si na sebe oblíkl naprosto nemožnej světlej oblek, takže vypadá jako člověk, kterej právě přijel kolonizovat Afriku. Chybí mu už jen sítka na motýly.

Byl jsem fakt rád, že ta nejmornější část dne skončila a já si konečně mohl dát u hřbitova cigáro a rozpustit si vlasy.

Kvůli matce jsem v kostele musel mít gumičku.

Ty vole, gumičku nenosil ani Ježíš!

Tak v pět odpoledne už jsem měl slušně naváto. Slunce pralo na naši zahradu o sto šest a měl jsem propoceny koláče, takže jsem smrděl jako tchoř. Z chlastu se mi zvedla nálada tak, že jsem dokonce jednomu bratrancí, kterej mě vždycky děsně sral a pro kterýho jsem kdysi vymyslel přezdívku Hnůj, sdělil, že ho mám rád a vždycky jsem měl. Co jsem to za píčuse? Ten debil mě přitom několikrát jakože z legrace topil v bazénu, a co ho znám, měl blbý kecy na všechno možný. A navíc poslouchá muzikály. Muzikály! Loni o Vánocích mi řekl, že metal stojí za starou bačkoru a poslouchaj ho jen chlápci, co je jim kolem padesáti a smrděj jim nohy. Taky si ze mě občas dělá prdel, že nikdo z malebnejch jižních Čech nemůže založit blackmetalovou kapelu. Abyste hráli black

metal, tak podle něj musíte bejt ze severu. Prostě vůl, Hnůj byl vždycky naprostej vůl.

I tak jsem měl podezřele dobrou náladu a zval jsem na panáky Magdu, protože mě bavilo dívat se jí do toho naducanýho dekoltu, a taky proto, abych ji odtáhl daleko od Aleše. Do jejího žlábků mi spadl malinkej kousek makovýho koláčku a ona se zahihňala. Říkal jsem jí, že teď jí tam vyroste vlčí mák, a ona se smála tak, že jí bylo vidět až do krku. Neměl jsem nějakej zvláštní důvod se s ní bavit, je to taková průměrná Mařka a není můj typ, ale Aleš se kolem ní furt nenápadně ochomejtal a já si nepřál, aby zrovna tihle dva ségře zkazili veselku. Dobře jsem viděl, jak se s ní předtím vykecával a ona přitom strkala dlouhej růžovej jazyk do kremrole, sbírala si drobečky z výstřihu a prstem si je dávala do pusy.

Jsou to hrozný mrchy, tyhle holky.

Když se setmělo, našla si mě matka a začala do mě hučet, abych už tolik nepil, že se sotva držím na nohách. Měla pravdu: zkoušel jsem tancovat se ségrou a spadl jsem přímo do pyramidy topinek. Objal jsem mámu a řekl jí, že ji mám rád. Což byla pravda. Máma mě někdy sere, ale mám ji fakt rád. Ona je hodná, i když často vyšiluje. Taky jsem se objímal s babičkou, která podle mě s celou tou svatbou zase tak moc nesouhlasila; Alešova pověst se nejspíš donesla až k ní. Babička nicméně zachovala dekorum a předstírala, že se skvěle baví. Ke mně se chovala trochu chladně, protože byla naštvaná, že jsem ji před tejdnem zkritizoval za to, že mi na vestu špatně přišla nášivku kříže — dala ho normálně, a ne

obráceně, a když jsem se jí zeptal, jestli by to nemohla přešít, tak se urazila a řekla, že v takovejch kravinách mě podporovat nebude.

S tátou jsem se nijak neobjímal, i když ho mám rád taky. V poslední době se ale spolu moc nebavíme; nemáme o čem. Občas se prostě cesty rodičů a dětí rozejdou.

Kolem osmý mi napsal Drak, jestli jsem ještě na svatbě, a pokud jo, jestli už nemůžu odejít, že je nuda. Jak bych ale mohl odejít? Ségře by to bylo líto. Naopak jsem pozval já jeho. A řekl jsem, ať s sebou vezme taky Armana a Luđu.

Za hodinu přišli všichni tři, oblečení metalácky, ale hosti už byli tak našrot, že si toho nikdo skoro nevšiml. No co. Žrádla a chlastu bylo stejně jak pro celou vesnici.

Chytl jsem druhou slinu a vožral se tak, že jsem na chvíli usnul s hlavou na stole.

Když jsem se šel někdy kolem druhý vychcat za kůlnu, zaslechl jsem nějaký mlaskavý zvuky, jako kdyby tam stádo prasat žralo pomeje, a uviděl jsem něco neuvěřitelnýho. Za hromadou dříví se cicmal Aleš s Magdou. Ty svoje fialový volánový šaty měla napůl svlečený a on rukama hnětl její kozy, jako kdyby je chtěl zničit.

Odpust, ségra, starýho jsem ti neuhlídal.

Šel jsem se vyblejt.

Druhej den se mi chce umřít.

Už jsem blil do kýblu, mýho kamaráda blicího kýblu. Stejně je to nespravedlnost. Někdo je na světě jako květina, socha nebo motýl, někdo jako blicí kýbl.

Chlastat je fakt na hovno, říkal jsem si při dávení, buď kvůli chlastu blijete, nebo podvádíte svou novomanželku. Ale co naplat, jinak se člověk uvolnit neumí a drogy jsou svinstvo.

Máma nervózně chodí kolem mýho pokoje a něco huhlá. Zní našťavaně, protože jí je taky blbě, není zvyklá. Otec jel s dodávkou vrátit hospodskému židle a stoly, a když se vrací zpátky, udělá se mu špatně, ale nestihne to a hodí šavli do květináče. Z okna vidím, jak ke květináči přichází Rony, náš vlčák, a ty blitky začne mlaskavě žrát. Když je všechny sežere, přijde Asta, náš druhej vlčák, a dolíže zbytky. Fascinovaně na to čumím a v tom okamžiku se mi zase naválí, ale nakonec to ustojím.

Jedinej, komu je jakž takž, je ségra, která vesele poletuje po domě a co chvíli si spokojeně hladí břicho, jako kdyby se dobře najedla. Nevím no, já na jejím místě bych spíš brečel.

Bere to svoje těhotenství děsně zodpovědně, cvičí jógu podle YouTube a cpe se špenátem, aby se děcko nenarodilo jako dement. Na Aleše, kterej vstával kolem třetí hodiny odpoledne, jsem se ani nepodíval, protože jinak by se mi opět udělalo ne moc volno, a to nemůžu riskovat.

Uvažoval jsem, jestli tomu hajzlovi nemám něco říct, třeba ať se kouká chovat normálně, nebo mu dám přes držku, ale tý svini je marný něco povídat, tomu už nikdo

nepomůže, tak ať se třeba posere. Není to ani moje věc, ale jeho a ségry, možná jsem zbabělec, ale ségra musela vědět, do čeho jde.

Ke všemu se zase udělalo vedro. Potil jsem se a smrděl jako lahev kyselejších okurek, ale bylo mi to u prdele.

S klukama jsme měli sraz v hospodě U Ducha.

Je to trochu dál než Smrták, ale nebejvá tam skoro nikdo, koho známe. Však tam taky musíme jet busem. A zpátky zrovna tak, poslední jede v jedenáct, nebo pěšky. Dá se to, i když v zimě tu Arman málem zařval, když usnul totálně zpítej a zhulenej na sněhu — ještě že ho Ludacris včas objevil a odvedl domů.

Armanova smrt by mě mrzela z mnoha důvodů, mimo jiný třeba proto, že Arman je jako jedinej z nás plnoletej. K narozeninám jsme se mu s klukama složili na triko s Abbathem. Nosí ho do dílny. Je automechanik. Takže nám kupuje chlast (ne proto, že je automechanik, ale že je plnoletej) a nikdo nemůže říct ani hovno.

Když zazní slovo Klokoty, nikomu to většinou nic moc neřekne. Bejvala to normální vesnice, než ji spolkl Tábor. Ano, ten malebnej, roztomilej Tábor, po kterým kdysi běhal Žižka jako čamrda v době, kdy měl ještě obě oči.

Dneska by asi čuměl, jaká je tu šílená nuda. Chcípl tady pes, vážně. Když jdete kolem náměstí a vidíte všechny ty truhlíky s muškátama v oknech, keramický

vázičky v cukrárnách, turisty se selfie tyčema, který lezou na věž pomalu jako švábi nebo stojej frontu do Muzea čokolády a marcipánu jako armáda otroků, chce se vám hned na místě usnout, nebo rovnou umřít.

Z původní vesnice zůstaly v Klokotech celkem pěkný barokní domky, jenomže tu taky vyrostlo dost odporný sídliště. Někdo si navíc před pár lety usmyslel, že paneláky nebudou tak depresivní, když se natrou oranžovou, citronovou nebo jedovatě zelenou barvou, ale to se šeredně spletl. Teď tu uprostřed ničeho trčí jako nějaký ocucaný karamely a diví se proč.

Naše rodina bydlí v něčem, co je paskvilem bejvalýho barokního stavení a podnikatelskýho baroka. Verandu dokonce podpíraj antický sloupy, takže si můj otec, když tu popíjí bernarda, může připadat jako Aristoteles. Matce se zase líbí provensálskej styl, takže máme všude květináče s levandulí a na každým rohu pomalovaný konve, co jsou jen na ozdobu a běda, kdyby vás napadlo jednou z nich pokropit záhon s kedlubnama. Mí rodiče sice nemaj vkus, ale na druhou stranu jsem rád, že nemusím bydlet v paneláku, kde lidi slyšej i to, když někdo šeptá.

Na rozdíl od panelákovéjch lidí máme zahradu a na ní skleník a dvě psí boudy naproti sobě, ale Asta s Ronym se maj navzájem tak rádi, že většinou spěj nacpaný v jedný. Anebo jsou doma a čumí, jak matka vaří.

Pak máme na zahradě takovej dřevěnej zahradní domeček, kam se chodí zašívat otec, když chce mít klid. Tváří se, že tam cosi kutí, ale já dobře vím, že tam po obědě pije lahváče a chrápe na starým kanapi, aby měl od všech

pokoj. Někdy mi připadá, že čím větší rodina člověka obklopuje, tím větší má potřebu se zašít.

Já většinu času zevlím ve svém pokoji v podkroví, což je nejmenší pokoj ze všech, ale zároveň ten nejzastrčenější. Naštěstí toho moc nepotřebuju — je tu postel, stůl, skříň, malá knihovna a kytara. Mám přímo úchvatnej výhled na panelák, co je oranžovej jak meruňková zmrzlina, jen ho olíznout.

V jedenáctým patře bydlí Drak.

Někdy na sebe z prdele blikáme.

Thlustý holky, který vždycky tancujou nejdivočejš z všech, utvoří na parketu kolečko a za zvuků Britney Spears se začnou svíjet a rozhazovat rukama. Vlasy jim lítaj jak v reklamě na šampon a pot pomalu začíná přehlušovat vůni parfémů, kterejma se doma vydatně postříkaly a pak se ještě pro jistotu přestříkaly na hajzlu, aby jim to nevyčichlo.

Doprostřed kolečka si naskládaly svoje miniaturní kabelky, aby jim je během tance někdo neukradl ze židlí. Vypadá to, jako by se k nim modlily a prováděly nějakěj pošahanej rituální tanec.

You're toxic I'm slippin' under, with a taste of a poison paradise, zpívá Britney Spears. Je to píseň z doby před tím, než se zbláznila a oholila si hlavu. Víím to, protože se zajímám o historii hudby. Jednou bych chtěl napsat upřímnou

hudební encyklopedii, kam sepíšu všechno, co na muzice nenávidím a proč.

Jedna z holek, ta nejmacatější, se pokusí o provaz. Její kamarádky zavýskaj, ale nemyslej to upřímně. Posmívají se.

„Tak to je konec,“ poznamená Ludacris.

„Jdeme jinam.“

Ludacris dobře věděl, proč chce radši rychle pryč. S vypitejma pivama se statisticky zvyšovala pravděpodobnost, že se dostane do problémů. Jeho kritickéj pohled na holky se s množstvím vychlemtanejch piv dost zásadně měnil, určitě by se mu za chvíli začala některá z nich líbit. Možná i ta, co předváděla provaz. Říkalo se jí tlustá Fany, i když ve skutečnosti zase tak tlustá nebyla. Klidně by se s tlustou Fany vyspal na záchodě nebo dole u vrat pro zásobování, ale co pak s takovou hrošicí? Určitě by ho následně bombardovala ukňučenejma zprávama, a možná by na něj dokonce čekala před školou. Možná někdy, až mi bude víc než šestnáct, bych s takovou holkou klidně chodil, kdoví, třeba taky ztloustnu, žádnou encyklopedii nenapíšu a budu rád i za takovou průměrnou ženskou, jako je Fany.

Přisáhám, nic na světě nezní tak, jako když za večera na konci léta zašteká na samotě u hájovny ohař. Jeho tesknej hlas se ozvěnou rozlívá v lesích tak naléhavě, až mě z toho pokaždý mrazí u kostí a cejtím takovej zvláštní

smutek, možná z toho, že jednou všichni umřeme, nejdřív naši vlčáci, pak moje babička (ta možná ještě dřív než vlčáci), pak naši, ségra, potom já, a všechno, co je teď, navždycky zmizí a zbyde jenom hrob na hřbitově, popel nebo ztrouchnivělý kosti prolezlý červama. Hurá pod zem, ty vole, a díky za všechno to snažení a mrcasení, který bylo stejně na píču.

Podle mě ten ohař slyší duchy, protože na lidi by neštěkal tak hystericky. Bojí se smrti, přitom duchové nikomu neublížejí, zato lidi kdykoliv.

Mí vlčáci taky slyšej duchy, ale nejsou hysterický a nechávaj si to pro sebe, jen straží uši.

V lese je zakázaný rozdělovat oheň, ale cigáro si zapálím, protože nejsem retard a dávám bacha na jiskry. Založit požár, to by mi ještě tak chybělo: *Mladý žhář založil v lese na Táborsku požár, mladíkova neopatrnost spálila dvacet hektarů lesní plochy.* Lehl jsem si do trávy a čučel do nebe, který brázdily letadla plný unavených lidí. Občas se na obloze zatřásla nějaká hvězda, ale žádná nespadla, takže jsem si nemohl nic přát.

A vlastně ani nevím, co bych si přál. Vážně, přemejšlel jsem dlouho, zapálil jsem si u toho další cigaretu, ale nic mě nenapadlo. Bejt slavnej? Mít kapelu, která fakt bude za něco stát? Ze všech muzikantů se dřív nebo pozděj stanou čuráci, co pózujou na Instagramu a prodávaj trička a placky. Honěj si popularitu na tom, že zachraňujou velryby a lověj z oceánu brčka. Nebo cvičej jógu, viz Nergal. K takovému hnoji bych se nikdy nesnížil. Jako klidně bych zachraňoval velryby, ale nedával bych to na Instáč.

Chtěl bych mít holku? Holky se mi líběj, což o to. Často se mi o nějaký zdává. Většinou ji už mám na dosah, pomalu ji svlíkám, v některých snech se dokonce svlíká sama, ani nevím, co je lepší, jestli vršek, nebo spodek... už se skoro objeví prsa nebo kunda, ale než dojde na věc, vždycky se probudím. Kurva!

Nezbejvá než si ho vyhonit pod dekou a usnout s pocitem, že vás někdo trefil cihlou — motá se vám hlava, ale není to úplně nepříjemný takhle přežívat. Bejt otupělej. To je podle mě důvod, proč se lidi dávaj na chlast, žerou prášky a drogy. Vidět realitu moc ostře někdy děsně bolí. Holky se vám taky zdaj hezčí, když si dáte pár piv.

Ohař se znovu rozštěkal a mí vlčáci zbystřili. Jaký asi cejtí nebezpečí? Vůbec se nedivím, že jsou čoklové v nervu. Svět je dost neklidný místo. Já se například nemůžu dívat na přírodopisný dokumenty, to si radši pustím nějakej krvák, kde psychopat v masce řeže hlavy miminům. Příroda je děsně krutá a nespravedlivá. Někdo furt někoho loví a požívá. Nedávno se otec díval na dokument o plameňácích, který přecházeli jezero, ale jedno malý ptáče to nezvládlo. Měl jsem co dělat, abych se nerozbrečel, ale otec v klidu chřoupal buráky. Taky jsem viděl film o tom, jak artisti nutěj zvířata jezdit na mopedu a jak je při tom bičujou. Hnus. To už radši dokument z koncentráku, protože ty nacistický hovada pak aspoň někdo potrestal, teda některý z nich. Artisti si běhají po světě, jako by se nechumelilo.

Podíval jsem se do tmy. Pořád tam někdo číhá, člověk musí bejt ve střehu. Pokud nejseš zkurvená panda, pandy

na nikoho nečihaj a ani nemaj žádný nepřítele. K pandám si nikdo nedovolí ani to, aby je drezúroval a nutil jezdit na kole. Možná je panda Bůh, jen to ještě nikoho nenapadlo.

Típl jsem cigáro a pozoroval, jak se poslední jiskry derou k životu. Kdybych to nechal bejt, za chvíli shoří půlka lesa.

Jenže nejsem debil.

„Do píči,“ řekl Ludacris.

S Drakem a Armanem jsme seděli v hospodě U Ducha, my a ještě dva dědci a taky jedna stará, nejmíň čtyřicetiletá ženská, která měla nohu přes nohu a čuměla do mobilu. Noha se jí nervózně houpala a ona každou chvilku popotáhla nosem. Těžko říct, co to bylo zač, ale matně mi připomínala učitelku dějepisu ze základky. Což mi připomnělo, že zejtra zase začne ta zajebaná, zpíčelá, vymrdaná škola.

Ženská znovu popotáhla. Možná se jí něco stalo, tvářila se divně. Možná měla jen rýmu, u ženskejch těžko říct — jakmile trochu zestárnou, prakticky pořád vypadaj utrápeně.

Televize hrála děsně nahlas, dědci byli nejspíš nahluchlí. Zrovna běžel nějakej pořad o tom, že se chlapi nechávají operativně přešít na ženský a naopak.

„Čuráci,“ řekl Arman. „Lidi nevěděj, co roupama.“

Arman je ovlivněnej svým otcem, kterej nesnáší menšiny, a přitom sám pochází z Arménie.

„Mně je u prdele, jestli se někdo přešívá,“ zabručel Drak. „Ať si každej do píči dělá, co chce.“

„Můj táta je zloděj. A možná taky vrah,“ upozornil Arman. „Taky seš toho názoru, že si má dělat, co chce?“

„Nesrovnávej vrahy s lidma, co jsou uvězněný ve vlastním těle.“

„Haha, vole. Akorát tak hovno. Jen nevěděj, co by. Kdyby pořádně makali, ani by si nevzpomněli na to, že chtěj bejt vlastně ženská.“

„Sere tě to?“

„Co jako?“

„Že je tvůj fotr zločinec.“

„Mně je všechno jedno, kámo.“

„A on vážně někoho zabil?“

Jeden z dědků ospale zvedl hlavu od piva.

„Drž radši hubu, vole. Tady se tak o tom budu bavit.“

Arman se otráveně napil piva.

Hospodskému se muselo nechat, že točil prvotřídní. Studený tak akorát, takže hodně. Zatímco o pivo se dědek staral jako o vlastní dítě, hajzlíky vypadaly U Ducha, jako by je nikdo nemyl sto let. Možná to tak opravdu bylo, protože hospodskej nechtěl platit uklízečku, a tak tam smejšil sám. No, smejšil... Jeho úklid podle všeho spočíval v tom, že občas do kabin strčil novej toaleták, ten nejlevnější s povrchem drsným jako šmirglpapír, a navíc tenkej. Hrozilo, že si zadek místo papírem utřete vlastníma prstama. Ručník byl chatrnej a špinavej, vypadal,

že tam visí od první světový. Vždycky jsem si ruce radši utřel do kalhot (ne ruce od hoven, ale od vody). Smrad tam panoval na takový úrovni, že bejt na WC dýl než pět minut, dostanete zánět spojivek.

„Tak co bude, hoši, bude se chlastat, šukat, nebo co bude?“ zajímalo Armana.

Dědek u piva sebou při slově „šukat“ trochu trhl. Vypadal jako robot, kterýho k nějaký aktivitě probouzej jen určitý slova. Kurva, šukat, mrdat, zmrdat, vrah, píča.

„Já jdu asi domů,“ zabručel Drak. „Dneska je s váma nuda, hoši.“

„Co blbneš, čuráku, ještě není ani půlnoc,“ vrčel Arman.

„Tak nás zabav, vole,“ navrhl jsem mu.

Drak si promnul oči a strčil si tenkej pramen vlasů za ucho.

„Zejtra musím tátovi pomáhat v podniku. Vstáváme v šest, vole, jako úplný čuráci.“

Drakův otec měl velkoobchod s alkoholem a na sobotu vyhlásil generální úklid skladu. Vždycky zapojil celou svou rodinu.

„Lepší fotr vrah než týpek, co vstává v sobotu v šest,“ zabručel Arman a Drak pokrčil rameny. „Fotra si člověk nevybírám.“

Dobře vím, že Drak má svýho fotra rád. Zato jeho matka, to je dílo. Prakticky neustále mluví zvýšeným hlasem. Ještě nikdy jsem ji neviděl nenasranou.

„Ty píčo, já bych si zamrdat,“ vzdychl si Arman, kterej byl ustavičně nadrženej. Nebo to aspoň tvrdil.

Zívl jsem.

„Co to s váma je? To jsem netušil, že jste takoví buzeranti! Nejste taky náhodou uvězněný ve svých tělech, vy pitomci? Prázdniny jsou skoro v tahu a vy tady dřepíte a kvokáte jako slepice.“

Pak se otevřely dveře a do hospody vkročil on.

Měl pohublej obličej a jeho kůže byla tak bledá, jako by v životě nebyl na slunci. Řídký černý vlasy mu visely kolem obličejce jako nějaký uvadlý šlahouny.

Byl hubenej, ale ramena měl široký a chodil shrbeně jako žebrák.

Vlastně vypadal spíš jako nějakej nemocnej havran, opatrně a nedůvěřivě našlapující na svých tenkejch pařátech. Oči měl ten chlap podmalovaný černou linkou, která se na okrajích trochu drolila, tak jako se to stává unavenějm ženám, co maj fůru starostí a často si mnou rukama oči a lamentujou nad svým osudem.

Rozhlídl se po hospodě a pak zamířil k našemu stolu. Jeho špičatý okovaný boty na pařátech klapaly. Klap — klap — klap.

Ta divná ženská si ho měřila štítivým, ale zároveň zvědavým pohledem.

Lidi v našem městě jsou hrozně maloměstský.

Když je někdo jen trochu jinej, s chutí by ho rovnou upálili na hranici. Když se do toho paneláku u Lidlu nastěhovala jedna rodina z Pákistánu, lidi psali petici,